

Mark Lowery



L'emocionant història
de dos germans molt especials

Mark Lowery



A 677 km
de casa

Fanbooks

Títol original: *Charlie and me: 421 Miles from home*

© del text: Footnote Books Ltd., 2016

© de la traducció: Anna Llisterri, 2018

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: gener del 2018

Fotocomposició: Lozano Faisano, S.L.

ISBN: 978-84-16716-75-3

Dipòsit legal: B. 26.051-297

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Galetes i melics

EL MEU GERMÀ PETIT, EN CHARLIE, seu amb les cames encreuades al terra de la botiga de la cantonada, cantussejant amb la boca i els ulls tancats. Sovint fa coses d'aquestes.

—Afanya't —li dic, i li dono una empenta afectuosa amb la meva Rebook vella i atrotinada—. Hem d'agafar un tren.

—Un momentet, Marty —contesta després d'eixugar-se el nas amb la màniga—. Ara estic carregant el làser del melic.

També diu sovint coses d'aquestes.

El meu germà Charlie no té cap làser al melic. D'això, n'estic segur. Bé, tampoc no és que hagi estudiat el tema. Però si et passes deu anys compartint un dormitori petit amb el teu germà, acabes coneixent-li força bé tot el cos, tant si t'agrada com si no.

En Charlie no és un nen com els altres. És un entre un milió. De fet, és un entre un *Charlilíó*. Un Charlilíó, per cert, és un nombre que ell es va inventar i que equival a infinit més u. Jo vaig intentar explicar-li que és impossible tenir més que infinit. Infinit vol dir que no s'acaba mai. En Charlie em va dir que jo era un cap de suro. Pot ser molt criatura, quan vol.

Al club de poesia de l'escola, de vegades el senyor Hendrix fa un joc com a escalfament. Has de parlar d'un tema durant trenta segons sense aturar-te ni repetir-te. Això és el que jo diria d'en Charlie:

«Ull mandrós, cap enorme, ronca com un hipopòtam, sovint està malalt, té uns gustos de menjar estranyíssims, una memòria terrible, sempre sense alè per l'asma, escanyolit, descarat, incapaç de fer res tot sol o de concentrar-se més de dos segons, amb el cervell capgirat, totalment incapaç de copsar el perill. Indubtablement el meu millor amic en tot el món».

M'hauria d'aturar aquí. Podries parlar d'en Charlie durant

un Charlilió de segons, si volguessis, i mai et quedaries sense coses per dir.

—Quines galetes et vénen de gust? —li pregunto.

El senyor Farook ens mira atentament des de darrere el taulell. Cada vegada que miro de reüll, és allà, tirant-se ben enrere per poder veure al llarg de tot el passadís. Li somric, però ell continua fent cara neutra. Comença a venir-me una mica de basca.

En Charlie s'apuja les ulleres de cul de got pel nas i em mira aclucant l'ull mandrós. A l'ull bo porta un pegat de la porqueta Pepa perquè l'ull mandrós aprengui a treballar més. *Pepa, la porqueta* és un dels programes de televisió preferits d'en Charlie, encara que tingui com a mínim sis anys més que la majoria de seguidors.

—Per què no ens podem menjar una de les galetes que portes a la motxilla?

M'estrenyo la motxilla contra el pit, i noto els angles durs de la caps de llauna de galetes «omniespecials que encara queden de Nadal» que he pispat de casa. Naturalment, en Charlie m'ha vist agafar les galetes. Ho veu tot, encara que estigui fatal de la vista. Potser no hi té un làser, al melic. Potser és una càmera de videovigilància.

—Són especials —dic—. Són per a quan arribem.

—A on?

—Allà on anem.

No vull dir-li on anem fins que no siguem al tren. Només s'esveraria. I, creieu-me, un Charlie esverat no és el que necesito en la meua vida a tres quarts de set d'un matí de dissabte. Imagineu-vos un cadell de gos fart de Smarties blaus i Fanta de llimona, saltant amunt i avall en un llit elàstic: aquest és en Charlie quan s'esvera.

—Hi ha rodones de xocolata, a la llauna? —pregunta.

—És clar —dic jo.

—I aquelles grosses i pesades embolicades amb paper daurat? Són les que més m'agraden. Noranta per cent de xocolata. Cinc per cent de galeta.

—I l'altre cinc per cent? —pregunto, només perquè sempre té una resposta estrambòtica.

—Somnis —diu, ensumant amb força.

El que us deia. Té el cervell regirat.

Es decideix per un paquet de galetes farcides de melmelada del prestatge (una tria excel·lent) i anem a pagar.

Quan em trec la cartera ensenyo un moment sense voler el meu feix de bitllets de vint lliures al senyor Farook, cosa que és un error. Les celles grosses i espesses se li enfilen de seguida pel front. Aquest home és com un gos perdiguer quan es tracta de diners. La policia l'hauria de llogar per trobar on els gàngsters amaguen el botí.

—Aneu a algun lloc especial? —pregunta, amb un cop de cap en direcció a la motxilla.

Estic mirant d'empescar-me una resposta quan intervé en Charlie.

—A Suïssa —diu tot seriós—. Em posaran una versió més moderna del làser del melic.

Abans que el senyor Farook tingui temps de respondre, ja som a fora al carrer.

—Ben fet, tio —dic, i xoco el puny amb en Charlie. Ell em fa el seu somriure més descarat, amb un sol ull cluc, i marxem a peu cap a l'estació del tren.

Pas de morsa

HI HA UNA COSA QUE TOTHOM ha de saber d'en Charlie: és un miracle.

Va néixer molt aviat... unes quinze setmanes abans del que tocava. El pare i la mare no em van deixar anar-lo a veure a l'hospital perquè jo només tenia tres anys, però n'he vist una foto: un extraterrestre vermell, minúscul i escanyolit, dins d'una peixera, amb una gorra de llana al cap i parpelles com pilotes de ping-pong. Té tubs que li surten de la boca, cables enganxats al pit i màquines amb llums que parpellegen tot al seu voltant. El dit del pare surt en un racó de la imatge i és gairebé igual de llarg que tot el cos d'en Charlie.

Es va haver de quedar tres mesos a l'hospital perquè estava molt malalt. Una màquina havia de respirar per ell perquè els seus pulmons eren dues esponges mullades que no servien per a res. El cor se li espatllava constantment, tant que el van haver d'operar d'urgència quatre vegades. I després d'això, va agafar una infecció realment greu per un dels tubs que l'ajudaven a respirar. Un parell de vegades, els metges van dir al pare i la mare que entressin a acomiadar-se perquè «potser no passa d'aquesta nit».

Em vénen basques només de pensar el poc que li va faltar per... ja sabeu...

Però, d'una manera o d'una altra, va lluitar, i lluitar, i va salvar la vida. Els metges ho van considerar tan increïble que fins i tot va sortir als diaris. Encara en tenim els retalls, emmarcats, a la lleixa de la xemeneia: «Aquest és en Charlie, el nen miracle»; «En Charlie el Batallador torna d'entre els morts»; «Viu i ben viu».

El dia que finalment va tornar a casa és un dels primers records que tinc. Puc veure el pare, que m'aguanta assegut damunt d'un genoll, amb en Charlie al plec de l'altre braç.

—Aquest és el teu germà petit, noi gran —em va dir, amb unes ulleres de cansament molt fosques al voltant dels ulls i la veu presa—. Hauràs de tenir cura d'ell.

I suposo que sempre ho he fet: agafant-li la mà per travessar el carrer; tallant-li el menjar i lligant-li els cordons de les sabates perquè no té gens de traça; assegurant-me que porta el que necessita a la bossa cada matí perquè sempre s'oblida de tot; traient a mossegades els trossos macats de les seves pomes perquè li fan cosa; ensenyant-li a tirar i atrapar la pilota encara que sigui un desastre; fent-li companyia en tots els milions de visites i proves que s'ha hagut de fer a l'hospital.

Fa uns quants anys, la mare em va dir que era el millor germà gran del món. Va estar molt bé que m'ho digués, però jo no ho veig d'aquesta manera. En Charlie és d'allò més divertit però de vegades pot ser com un gatet perdut: va a empenyes i rodolons per la vida, desconcertat i sense entendre res del que passa al seu voltant. No és que jo sigui bona persona ni res. Simplement, l'he d'ajudar.

A en Charlie, però, no sempre li agrada que l'ajudi. Li agrada fer les coses a la seva manera. La mare diu que és un esperit lliure, però jo més aviat diria que està guillat. Amb tot l'afecte del món, és clar.

Ja des que era un nadó que és així. Va trigar segles a aprendre a caminar, però mai no va permetre que això fos un obstacle. S'arrossegava d'una manera estranya i desigual (el pas de morsa, en deia el pare) que resultava sorprenentment ràpida. Una vegada, quan tenia gairebé dos anys, la mare el va deixar al bressol de viatge (conegut també com «la gàbia», perquè era l'única manera d'aconseguir que s'estigués quiet) i va pujar un moment a dalt per fer una cosa.

Quan va tornar a baixar al cap de deu minuts, en Charlie havia desaparegut. La porta del carrer era oberta. Es va pensar que l'havien segrestat i va sortir sense pensar, presa del pànic. I el va veure allà: travessant el carrer a pas de morsa, mentre els cotxes frenaven en sec i s'apartaven com podien.

Després, intentant fer-se una idea del que havia passat, la mare va arribar a la conclusió que, com que s'avorria, havia mossegat la vora de la paret de malla del bressol, fins que hi havia fet un forat. Aleshores havia estirat la paret per poder sortir, havia travessat la sala a quatre grapes, havia obert la porta del carrer no se sabia com i s'havia escapat.

Després, quan tenia quatre anys, un dia va decidir que no li agradaven les celles que tenia. Va dir que el feien tornar boig. I, per tant, en un gest propi d'en Charlie, se les va afaitar amb la navalla del pare. Hi havia sang pertot arreu. Semblava que l'haguessin atacat amb un pelapatates.

I aquella vegada que va fer d'hostaler a la funció de Nadal de l'escola? Encara en mirem el DVD cada any per Nadal. Només s'havia d'aprendre una frase: «Ho sento, no hi ha lloc a l'hostal». Però estem parlant d'en Charlie. Després de dir a Josep i Maria que es podien estar a la Suite Nupcial (qui sap d'on ho va treure, allò) i que l'ase podia tenir una habitació per a ell sol, va treure el nen Jesús de sota el vestit de la Maria, el va agafar pel turmell i va anunciar: «Mireu! El rei dels fideus!». Al DVD, gairebé se sent la mestra que es dóna un cop al front amb el palmell de la mà, fora de càmera, i diu: «És el rei dels jueus, no dels fideus. I torna'l a lloc, que t'has avançat un dia».